

DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

U Celovcu, 10. novembra 1897.

Štev. 21.

Po nalivu.

Oblakov roj nebo pokrit,
Na zemljo dež je curkom lil,
Stopile so iz strug vodé,
Čez travnik lile in polje.

Pač — dvě med tmino svétite
In up mi v srcu netite,
Da roj se razprši temán
In jasnejše prisveti dan....

Minul je dan, in grom bobneč
In blisk žareč ne straši več,
Ponehal dež je na večer,
A zvezd na nebu ni nikjer.

Če nad teboj oblak visi,
Če val peneč se ti grozi,
Če žuga ti pogin povsod —
Zaupaj moj predragi rod!

Na zvezdi se oziraj dvě,
Ki svetlo, jasno ti goré:
Na dom svoj lepi in na križ
In lepšo dobo doživiš.

Bogdan.

Poštenost, lepa čednost.

(Iz slovaškega. — *Svečán.*)

V Jorkshirskem okraju na Angleškem je živel na malem posestvu mlad najemnik Tomaž Bird s svojo mlado soprogo.

Imel je v najemu malo posestvo in je ravno vsejal prvič na svojo njivo pšenico. To žito mu je tako lepo vzraslo, da je njegovo srce od veselja vtripalo. Če vse lepo in srečno spravim pod streho, tako je sam pri sebi premišljeval, plačam od dobička najemščino, vse drugo pa bode moje premoženje. Tako je tudi zvečer pripovedoval svoji soprogi, ko se je s polja vrnil domov in oba sta se zahvaljevala iskreno in iz celega srca ljubemu Bogu na tako srečnem početku njih gospodarstva. Istega večera je tudi prvokrat padel sneg in pokrnil kakor z belim prtom celo setev.

S poljem, čegar najemnik je Tomaž bil, mejilo je posestvo grofa Fiz-Williamsa, mladega in bogatega plemenitaša, kateri je bil strasten lovec.

Kakor hitro je padel prvi sneg, v katerem so se mogli sledovi divjačine prav dobro opaziti, povabil je mladi grof veliko družbo na lov.

Ne da bi koga vprašal, ukazal je grof Fiz-William, naj se vsi povabljene, katerih je bilo razun gonjačev nad 70 konjkov, zberejo na njivi Tomaža Birda.

Tomaž, ki je slišal glas lovskih trobent, prišel je iz svoje hiše ter žalostno gledal celi prizor, kako pušča

njegov grofovski sosed celo lepo njegovo setev pohoditi, kako cel njegov nadopolni pridelek uničuje in njegovo veselje kazi. Ves prestrašen pristopi h grofu in ga nagovori, mirno sicer in spodobno, a vendar tako, da je mogel v njegovih besedah vsak zapaziti krivico, njemu storjeno; rekel je, da je to njegova njiva in da je zdaj vsa njegova nada in delo uničeno.

Grof se je ustrašil in odgovoril, da se to ni zgodilo nalašč, da je pripravljen vso škodo povrniti, da naj le pové, koliko tirja.

Tomaž je bil v zadregi, zakaj ni imel še toliko izkušnje, da bi znal škodo sebi storjeno oceniti. Iz te zadrege ga je rešil drug najemnik, mož že bolj star, kateri je baš ob tem času mimo šel.

„Bodeš zadovoljen, ako ta-le mož škodo oceni?“ vpraša grof.

Tomaž pritrdi in grof ukaže onega starega najemnika poklicati in prosi ga, da bi povedal, koliko znaša škoda na njivi.

Najemnik gre okrog cele njive, pogleda vse natanjko in potem reče, da škoda znaša najmanj 600 gld.

Grof ne odgovori niti besede in izplača Tomažu takoj omenjeno svôto in ker se je bila že cela družba zbrala, odide na lov.

Tomaž se ustraši, ko mu je bilo naenkrat toliko denarja izplačanega in reče torej staremu najemniku: „Cenili ste škodo previsoko; to je malo preveč.“

Najemnik se je nasmejal in rekel: „Ali si volje denar vrniti in škodo trpeti? Saj grof lahko plača in ti tudi potrebuješ denar. Ne bodi aboten, Tomaž! Pri sodnji bi gospodu grofu še slabše šlo; tam bi bil moral še globo plačati.“ — Poslovil se je od Tomaža in odšel svojo pot.

Tomaž je prinesel denar domú, ali ni imel ž njim nobenega veselja, zakaj zmirom si je domneval, da je to previsoka nagrada za storjeno škodo. A denar je vendar tudi potreboval.

Med tem je minila zima, začela se je spomlad in po toplem dežju in vse oživljajočem solncu zboljšala se je Tomaževa njiva nad vse upanje tako, da je žito lepo stalo in ko se je začela žetev in je bilo že vse domov spravljeno, začudil se je mladi najemnik zaradi množine žita. Plačal je najemščino in na celem Angleškem ni bilo menda srečnejših zakonskih, kakor je bil zdaj Tomaž in njegova žena.

Prišla je jesen in grof Fiz-William se je zopet preselil na svojo graščino, da bi užival lovske zabave. In takoj drugega dne je glasil sluga grofu, da prosi najemnik Tomaž Bird, da bi smel pred gospoda grofa stopiti.

Grof je že davno pozabil na celi dogodek in zavolj tega ni bilo mu to ime niti znano.

A vendar je dovolil, da najemnik vstopi. Kakor hitro pa ga je zagledal, spoznal je, kdo da je in segajoč po denarju je rekel: „Aha, dober mož, prihajaš mi gotovo naznaniti, da je tvoja škoda večja nego nagrada, katero sem ti izplačal! Smilil si se mi; slišal sem od svojih tovarišev, da si začetnik, in jaz sem pustil celo tvojo setev pomandrat. Povej mi hitro, koliko še tirjaš? Sem ti, Tomaž, tako še hvaležen, da si tako plemenito ravnal. Drugi bi me bil gotovo še tožil pri sodnji.“

„Izvolite oprostiti, gospod grof, reče pošten Tomaž, to ni moj namen; moja vest me sili, da vam povrnem onih 600 gld. in danes sem baš zavoljo tega prišel, da jih vam lastnoročno izročim. Še-le ko je bilo žito izmlačeno, sem spoznal, da se mi ni zgodila nobena škoda. In ta-le denar, do katerega potemtakem nimam nobene pravice, bil mi je zmirom trn v očesih ter me je vznemirjal po dne in po noči. Sedaj bodem veliko bolj zadovoljen, ko oddam denar temu, čegar je.“

Ginjen je poslušal grof te besede poštenega najemnika, potem pristopi k njemu in reče: „Imaš družino, Tomaž?“

„Imam sina“, odgovori z veseljem. „Bog mi ga ohrani!“

„Dà, Bog naj ti ga ohrani“, pristavi plemeniti grof; „zakaj škoda bi bila, ako bi tako pošten oče ne mogel svojih načel otrokom v srcu vcepiti! Poslušaj, Tomaž,“ nadaljeval je grof, „ta denar shrani in kot plačilo za tvojo redko poštenost dajem ti tukaj še drugih 600 gld. Naloži ta denar v hranilnico in kedar bode tvoj sin polnoleten in postane samostalen, daj mu jih in reci mu, od koga so in kako si ga dobil!“

Tomaž ni hotel denarja sprejeti; a grof ga je silil tako dolgo, dokler ga ni sprejel. —

Tomažev sin je imel lep denar v rokah, ko je postal polnoleten, toda veliko več je bila vredna vzgoja, za katero je njegov oče skrbel z onim naukom, kako pošteno se mora ravnati s tujim premoženjem.

Pripovedujte tudi vi, ljubi stariši, ta-le dogodek svojim otrokom in sami se tudi po njem ravnajte!

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Konec.)

3. Galicija. Na Podjurskem je vas tega imena. Cerkevni patron je Št. Jakob di Compostella v Galiciji na Španskem. Ljudstvu je bil celi naslov predolg, zato govori sedaj samo Galicija. Listine pa imajo l. 1552.: Št. Jakob zu Galicia. Tudi na spodnjem Štajerskem je Galicija in tudi tam je Št. Jakob iz španske Galicije cerkveni zavetnik.

4. Gmajna. Vas Gmajna v občini Jezerski.

5. Gospa. Gospa-Sveta pri Celovcu.

6. Kapela. Iz tega imena imamo Kaplo na Dravi in Železno Kaplo.

7. Klostër. Klostër imenujejo spodnji Rožani Vetrinj, Klostër Grebinj pri Velikovu; pod Klostrom ali Podklostër (Arnoldstein), povsod so bili samostani, sedaj jih ni več.

8. Knez. Kneža pri Grebinju, listine imajo Grafenbach; Knežiče, nemški Knasweg; Gnesau je Knežvo l. 1169. in nemore Gnesov, torej je bil tam knežev gojzd; nemška vas Grafendorf pri Brežah imenuje se l. 1130.: Gnesindorf = Knežja vas.

9. Kralj. V občini Gospo-sveški je grič Kralutz, = Kraljevec, kjer je stal na njem grad cesarja in kralja Arnulfa.

10. Sv. Kri na gorenjem Koroškem.

11. Križ. Sv. Križ, pri sv. Križu.

12. Menih. Mnihowec ali Mniška gora na Podjurskem, ker je bila lastnina šentpavelskih menihov.

13. Sv. Martin. Martinzen na Zili.

14. Opat. Apače iz Apatjanin = Apačanin itd.

15. Poroda v staroslov. = paradiž. Peredia ob Vrbskem jezeru, l. 1488.: Paradeis.

16. Pop = duhoven. Popja ves, Nemci pravijo Poppendorf, listina pa iz l. 1287.: Pfaffendorf; Poppenhof.

17. Prošt. Proštelica = proštov gozd pri Grebinju.

18. Škof. Škoflica, Škofiče, Škofji Dvor (Pischeldorf iz Bishofsdorf), Škofja gora.

19. Valpot. Vabča ves iz Valpotja ves, l. 1136.: Walpotesdorf.

Zagovor.

S tem smo končali pregled slovenskih krajevnih imen po Koroškem. Iz njega dokaže se jasno in neovrgljivo, da so se razprostirale slovenske naselbine čez ves starodavni Korotan in da so segale še čez meje koroške dežele v Tirolsko, Solnograško, Gorenje in Dolenje Avstrijsko. V krajevnih imenih tiči mnogo krasnih osebnih imen kakor so Dobrohot, Godislav, Godomisel, Predimir, Semislav, Slavonin, Stojgoj, Žitogoj i. dr., ki pričajo, da novo došli slovenski naselniki niso bili „bruta moles“ brez vse individualnosti, s katero se tako radi bahajo naši nemški nasprotniki, temveč da so zavzemali že takrat precej visoko stopinjo kulturnega naziranja in izobraženja. V krajevnih imenih so se nam konečno ohranili vsaj skromni odlomki našega jezika iz onih praeasov, iz katerih nam ne govori noben drug spomenik. Čuvajmo torej in negujmo, kolikor moremo, svoje prastarine, katerih najvažnejši del so gotovo krajevna imena!

Imenoslav Zadravski.

Župnik Sebastijan Kneipp.

(Spisal V. Hutter.)

(Dalje.)

Ker so se mu pa drugi le posmehovali in mu nihče ni hotel posoditi škafa in druge posode, je hodil (evo ga prvega Kneippovca!) srčno v Donavo se kopat, naj je bilo še tako mrzlo — bilo je po zimi l. 1849., voda 10 do 15 stopinj mrzla (pod ledom) — trikrat v tednu do pasa v vodo; tako si je napravil polkopal, a le 3 do 4 sekunde dolgo. „Novo okrepčan sem se vselej vračal. Duh je postal močnejši, tek boljši“, piše on sam. V bogoslovji je smuknil večkrat v perilnico, da si je napravil polkopal ali se obilil. Le trem sošolcem je povedal svojo skrivnost, ki so se norčevali z njega. Eden mu je na duri narisal osebo polivajočo se z napisom „Dr. Hydrophilos“, t. j. „doktor vodoljub“.

V Monakovem je ozdravil dva bogoslovca. Na vrtu vidi enega, ko se joka. Vpraša ga, kaj mu je in ta mu

potoži: „Dvanajst let sem študiral, preživil se z mi-loščino in zdaj mi zdravnik noče dati spričevala, da bi mogel biti posvečen.“ Kneipp ga tolaži in mu obljubi, da ga gotovo ozdravi, kakor je sebe že mnogokrat ozdravil. Ta pa obljubi: „Vse rad storim, da bom le zdrav in posvečen.“ Zdaj kako napraviti? Mrzla voda je bila na dvorišču. Hitro je bil načrt skovan. Kneipp si po-stavi zvečer vrtnarjevo škropilnico v stran in k oknu vsak večer staro klop. Tu sta lezla naša junaka ob 12. ali 2. uri po noči ven k vodnjaku, kjer je Kneipp prvega svojega bolnika obličal skrivši z 10 do 12 stopinj mrzlo vodo. Uspeh je bil čudovit, za prvo poskušnjo jako ime-niten, hudi kašelj je zginil, „Kneippovec“ je dobil kri in moč, tudi krepek glas. Ko se ravnatelj temu počudi, pové prefekt: Ta je popolnoma zdrav, „oče“ Kneipp ga je ozdravil. Zdravnik, ko ga spet preišče, pravi: „Je bil vendar ta gospod ves jetičen, zdaj pa je zdrav ko riba v vodi, le posvetite ga.“ Ko ravnatelj vse izvé, kaj sva na tistem delala, je rekel: „Dobro je, da je zdrav, a dobro je tudi, da jaz tega nisem vedel, ker bi vama bil to gotovo strogo prepovedal.“

Drugo leto je „oče“ Kneipp ozdravil drugega. Ta je moral kot ubog dijak poučevati 3 do 4 ure na dan in se je s tem pokvaril, da je bil ves slab. Zdravnik je trdil, da ne bo dovršil šol. Kneipp ga je nagnal v basin (kad z vodo napolnjeno zraven vodnjaka), če ni šlo, je pa moral večer pozno po vrtu bos hoditi, časi sta se v naglici — skrivši — umila, tu pa tam, kedar sta bila varna, pa zavila v prte v mrzli vodi namočene. Tudi ta je ozdravil in še postal jezuit. Kakor ta dva, jih je še več „jamaralo“ in Kneippu ni dalo pokoja, moral je vsakemu kaj svetovati, ko je bil prepričan, da voda po-maga. Bogoslovcem, tožečim zavoljo zasušenja, je sve-toval, ker so čistila le škodovala, naj 5 do 10 minut pri vodnjaku bosi po mokrih tléh mencajo. Pomagalo je in eni so še rekali, da to tudi glavo olajša (lahko stori). Kmalu se je zbirala čedalje večja družba Kneipp-ovih učencev pri vodnjaku.

Kaj misliš, ali je Kneipp delal sklepe, kako bo kot kaplan zunaj ljudi ozdravljaj in slovel kot zdravnik? O ne. Kneipp je imel duhovski poklic in sklepal je biti vesten duhovnik, držati se edino duhovske službe, pa pustiti v stran vse drugo. A postal je nehoté, ali boljše rečeno po volji Božji sloveč pomočnik bolnikov. Kdo ne vé, da duhovnik izdviže skoro vsakega bolnika, vidi vso revščino in sliši zdihovanje, britko toževanje; pomagal bi rad, ko bi mogel. Kneipp pa je skusil sambolezen, slabost, našel izvrstno domače zdravilo, sam sebe ozdravil in dva druga in zdaj vidi povsodi hudo revščino kot du-hovnik — ne more si kaj, da bi ne pomagal revnim ljudem. Kot kaplanu mu je n. pr. tožila vdova z 8. otroci, da blizu leto že poskuša zdravnike, pa ni pomoči; pol leta ne more v cerkev. Ko jo drugič obišče, se ne more več premagati in ji naroči: „Umijte se en teden vsak dan po celem životu, po noči in vsak drugi dan si napravite zavitek od pazduhe skozi dol in pa vsak dan pijte pelinov čaj.“ V 14. dnéh je že spet v cerkev šla, živela še 25 let in nikoli ni bila več bolna. Dekla, ki jo je šel spovedovat, je imela kolero; vilo jo je strašno in drlo, zdravnik pa je bil preveč oddaljen; Kneipp ji na-pravi vrele obkladke in jo ozdravi.

In tako se je zgodilo večkrat, bolnikov ja ne manjka. Sam se je časi kopal ali polil, ker mu je dobro dejalo in je imel zmirom dober tek in mirno spanje. 25 let ni več čutil nobene bolezni, čeravno ni jemal nobenih „arcnij“, postal je krepek, trden in 76 let star vkljub

nepretrgani delavnosti. Od l. 1855. je bil za spoved-nika v samostanu dominikank v Wörishofnu, kjer je leta 1880. postal župnik, zadnja leta pa so mu dali kaplana. Tu je imel več časa in je marljivo poskušal z omi-vanjem, kopeljo in ovitki, dolgo in kračje in čisto kratko, po malem je iznašel svoje polive, na sprehodih pa je nabral rože in je doma poskušal. V samostanu je 25 let študiral za „doktorja vodoljuba“. (Dalje sledi.)

Zeljnikov Miha.

(Prevel Bogdan.)

Ubogi Zeljnikov Miha ima obraz čez in čez zavezan. Ima votel zob, da bi lahko oreh potisnil va-nj. Pri gospodu doktorju potrka. — Notri! — Aha! tega bomo imeli ta-koj zunaj, pravi doktor, ko pogleda zob. Zeljnikov Miha, ta revež, sede na mučeniško klop, doktor pa odpre oma-rico v steni. Miheu prihaja zdaj vroče, zdaj ga izpre-letava mraz. — Zdaj se prične! Ena, dve, tri, rrač! tu je korenina velika kakor pesa! Ah — a — au! za-javka Miha, pa zob je vendar zunaj! Doktor ga drži ponosno kvišku in se smehljá. Zeljnikov Mihec pa tišči obé roki na lice. „Tako, zdaj pa popijte tam »pri Jelenu« par vrčkov piva, potem se bo luknja hitreje zacelila!“

Dobro! Miha plača 30 krajcarjev in odkoraka po-časi k „Jelenu“, kakor mu je bil velel doktor. Tam ga posrka naš kmetič vrček za vrčkom. Ravno je izlil v se peti vrček — že hiti gostilničarka k njemu, hoteč mu prinesiti šesti vrček. „Dovelj je“, pravi naš dobri Miha, „podvizati se moram domov, g. doktor bode že plačal! Koliko pa je računa?“ — „30 krajcarjev“, odgovori go-stilničarka in „namala“ to število na duri. „Je že prav“, reče Zeljnikov Miha, „ravno toliko sem mu dal! Bog vas obvari, mati!“ „Z Bogom, stric!“ Zeljnikov Miha, ta zvita kmečka glavica, odide in se še obriše z roka-vom pod nosom.

Na večer pride gospod doktor v gostilno „k Je-lenu“ in sede k navadni mizi, da bi vrgel parkrat s znanci kvarte. Takoj, ko zapre vrata za seboj, zagleda na njih svoje ime. „Vi oštirka, kaj pa to pomeni? Kako pridem jaz na vašo vrata?“ „Gospod doktor“, pravi gostilničarka — „nek mož je sedel tukaj, izpil pet vrč-kov piva in rekel: Bo že gospod doktor plačal!“ „Grom in strela!“ zagrmí doktor, „kaj, zato, da sem izpulil zob, naj še plačujem? Naj vrag . . .“

Dolgo je doktor še godrnjal in moral trpeti, da so se mu vsakdanji gostje posmehovali, toda odslej ne „za-piše“ več nobenemu bolniku kaj o gostilnici „pri Jelenu“.

Gospodarske stvari.

Pes na verigi po zimi. Ni večjega nesrečnega za na celem svetu, kakor je pes, kateri mora biti tudi po zimi privezan. Zató v njegovi hišici zamaši vse luknje, čim bolje moreš, da psa veter in dež ne mučita. Daj mu dosti stelje, da se more v nji prav dobro skriti. Steljo vsaj vsakih šest dni menjaj, ker se v nji hitro smrad in mrčes zaredi. Pred luknjo pribij staro coto, da se luknja zakrije in je pes zavarovan pred vetrom. Okoli hišice naj je zmirom vsesnažno. Istotako posode, v katerih daješ psu jesti in piti, naj so snažne. Pusti

psa, da se vsaki dan nekoliko izleta, da mu noge ne otrpnejo. Kedar je zelo hud mraz (v prosincu in svečanu) daj psa v topli hlev ali pa mu vsaj hišico dobro pokrij s slamo. Po zimi potrebuje pes več hrane in vsaj enkrat na dan tople.

Pajki v gozdu. Neki nemški učenjak je dognal, da so pajki jako koristni gozdu. V svoje pajčevine polové in pomoré mnogo gozdu škodljivih mrčesov. Ta nemški učenjak celó misli, da pajki v tem oziru več koristijo, nego ptiči.

Krompir prašiči radi jedó; a vendar jim ni dobro samega dajati. Če se jim daje sam krompir, potem slabo prebavljajo, če dobé druge piče. Poleg tega se prašičem, ki še rastó, omečé kosti, ako se jim daje sam krompir.

Drobiž.

Za nebesa vstvarjen. Pred nekaj leti se je podal sloveč ruski general v Rim, da bi tam v jezuitskem samostanu v samotni premišljeval resnice sv. vere. Eden duhovnov ga opozori in opominja, kako imenitno in koristno je človeku, če premišljuje, zakaj je na svetu. General pridno to stori in bilo mu je čudno pri srcu. Čez nekaj dnij pride zopet duhoven in najde starega junaka čisto v resne misli utopljenega; general potrka močno s prstom na svoje čelo, in na vprašanje, kaj da dela, odgovori: „Močno si hočem utisniti v moj spomin resnico, da sem za nebesa ustvarjen!“ Dà, življenje vsakega človeka se vrta okoli ene resnice: Zakaj si na svetu? Vse posvetno mine hitro, edno pa ostane: Večna osoda — večno življenje, sreča ali pa poguba. Vsakemu bode Bog dal po njegovih delih!

Sam se je obsodil. Dne 12. julija 1845. leta je bil v nekem mestu na Pruskem neki mož pred sodnikom zatožen, da je kradel. Ali on je tajil in rekel, da hoče v dokaz, da je nedolžen, priseči. Ker se je pa sodnik bal, da bi po krivem ne prisegel, ni mu prisege dovolil. Ali brezbožni in sprideni človek začne se rotiti ter prisegati, da naj njega pri prvem hudem vremenu zadene strela, če je res kradel. Mož je bil oproščen in iz ječe izpuščen. Komaj pa je prišel domu, ko se na nebu prikažejo črni oblaki in glej, prva strela, ki je švigala čez mesto, je udarila v hišo nesrečnika in ga umorila. Z Bogom se ni norčevati!

Kdo je izumil dežnik? Dežnik, to koristno stvar, so izumili v Kini. V Evropi niso poznali dežnikov do sredine minulega veka. Prvi ga je prinesel v Evropo angleški potnik John Hanway. Prinesel ga je v London, kjer pa so se ljudje toli norčevali iz njega, da je mogel z dežnikom le pod zaščito policije na ulico. Ljudje so ga zmerjali noreem ter so mu žvižgali. Jako so se upirali dežniku tudi v Parizu in tudi v drugih mestih. In vendar je zaničevani dežnik premagal vse predsodke in danes ga ima že vsak hribovski kmet.

Brez vere. Nek socialni demokrat se je hvalil, da je po dolgoletnem trudu prišel tako daleč, da je svojo ženo pripravil ob vero. Poprej je bilo njeno največje veselje, da je hodila v cerkev in prejela svete zakramente, sedaj pa je ravno nasprotno. Tovariši-sodrugi so ga hvalili in v zvezde kovali, in pozno v noč je meril cesto proti domu. Pred hišo je bila zbrana velika množica ljudij. Ko stopi delavec v svojo sobo, vidi njo in njene tri otroke mrtve v postelji. Samomor je pretrgal nit življenja. Na listku pa je pustila žena te-le besede,

s katerimi je opisala vzrok čveterega umora: „Dokler sem verovala v Boga, sem imela dovolj moči za prenašanje vseh rev in nadlog. Odkar mi je pa mož vzel vero, sem nesrečna. Da moji otroci ne bodo ravno tako nesrečni, sem nje in sebe zastrupila.“ „Dom.“

Uganke.

Številopis.

2, 3, 9.	Otok v egejskem morju.
4, 10, 7, 3.	žgano kamenje.
14, 15, 1, 2.	štrinogato bitje.
16, 4, 16.	neka vrsta trave.
6, 9, 4.	žensko ime.
2, 1, 7.	velika reka.
5, 1, 17, 2, 1, 8.	moško ime.
4, 11, 18, 4, 11, 6.	tujka za besedo: „lužnik“.
5, 1, 2, 7, 1, 5.	apostelj.
12, 1, 2, 4, 7.	istersko vino.
1, 17, 1, 14.	mesto v mali Aziji.
8, 3, 2, 5, 1.	neizmerna skupina vodá.
6, 7, 3, 8, 3, 13, 12.	mesto v Tirolih.
2, 4, 5.	prebivališče zveličanih.
10, 1, 13, 4.	poljski pridelek.
3, 19, 11, 1, 5.	starodavno mesto na obali sinje Adrije.
15, 20, 21.	beseda: „uhó“, v rožanski govorici.
13, 2, 22.	Slovan.
3, 18, 3.	del glave.
9, 6, 3.	hiter tek.
13, 3, 10.	vojno orodje.
1, 8, 6, 2.	arabski starosta.

Prve črke rešene uganke ob levi: od zgoraj navzdol, in zadnje ob desni: od spodaj navzgor ti povejo važno vzpodbudo. —rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev skakalnice v 20. številki.

Jaz vedno le na-te sem mislil,
Predragi, premili moj dom!
Nikoli te nisem pozabil
In tudi nikdar te ne bom.

Krilan.

Smešničar.

* Nekega bolnika so vprašali, zakaj noče poklicati zdravnika, a on je odvrnil: „Ker še ne maram umreti.“

* Bogat, a malo izobražen človek, je imel prav lepo knjižnico. Ko se je enkrat slučajno o njem govorilo, je rekel nek učen mož: „Ta je podoben grbastemu človeku, ki nosi svojo grbo na hrbtu, pa je nikdar ne vidi.“

* Ko je Demarata nek grozno siten človek vprašal, kdo je najboljši med Špartanci, mu je ta odgovoril: „Tisti, ki je tebi najmanj podoben.“

* Razaga: Učitelj: „Tonček, kaj je to, materin jezik?“ Tonček: „Da oče ničesa ne smejo govoriti!“

* Dobro znamenje: „Kaj dela tvoj bolni bratec? Ali mu gre zopet boljši?“ — „Ja, danes jih je že zopet en par dobil!“

* Dober izgovor: Siromak prosi po noči mimgredočega. Gospod: „Sramota je, da še po noči ljudi nadlegujete!“ Siromak: „Ne bodite jezni, jaz prosim tudi po dnevu!“

* Umevno. Učitelj vpraša Nacka: „Kakšne lase so imeli naši stari Slovani?“ — Nacek malo pomisli ter odgovori: „Naši stari Slovani so imeli sive lase.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.